

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 526/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť Slovenskej asociácie producentov v audiovizii, Grösslingová 32, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou AK MS s. r. o., Galandova 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Miloslav Šimkovič, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co 289/2017 zo 14. septembra 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Slovenskej asociácie producentov v audiovizii o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. novembra 2017 doručená sťažnosť Slovenskej asociácie producentov v audiovídii (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co 289/2017 zo 14. septembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako občianske združenie s oprávnením na výkon kolektívnej správy práv k audiovizuálnemu dielu a audiovizuálnemu záznamu podala 19. mája 2017 Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) návrh, ktorým sa domáhala nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by okresný súd žalovanému uložil povinnosť zložiť do úschovy peňažnú zábezpeku v sume 15 628,95 € do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Svoj návrh odôvodnila tým, že žalovaný ako prevádzkovateľ káblovej retransmisie šíri audiovizuálne diela bez súhlasu autorov a zaplata odmeny.

Okresný súd uznesením sp. zn. 20 Ca 12/2017 zo 16. júna 2017 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť do 15 dní od doručenia uznesenia zložiť do úschovy súdu peňažnú zábezpeku v sume 15 628,95 €, a to do právoplatného skončenia konania vo veci samej (prvá veta výroku uznesenia). Zároveň uložil sťažovateľke povinnosť v lehote 30 dní od doručenia uznesenia podať proti žalovanému žalobu vo veci samej (druhá veta výroku uznesenia). Okresný súd rozhodol o trovách konania tak, že sťažovateľka má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu (tretia veta výroku uznesenia).

Proti uzneseniu okresného súdu podal odvolanie žalovaný. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol, že prvú vetu výroku uznesenia okresného súdu mení tak, že návrh sťažovateľky na nariadenie neodkladného opatrenia zamietá a tretiu vetu výroku uznesenia okresného súdu zrušuje.

Sťažovateľka pred ústavným súdom tvrdí, že krajský súd v napadnutom uznesení nesprávne vyložil účel neodkladného opatrenia vydávaného vo veciach práva duševného vlastníctva. Sťažovateľka poukazuje na to, že úprava neodkladného opatrenia vo veciach práva duševného vlastníctva [§ 341 a § 342 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“)] je výsledkom transpozície smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva (ďalej len „smernica“). K tomuto ďalej uvádza, že vydaním neodkladného opatrenia podľa § 342 ods. 1 CSP sa nemá zabrániť pokračovaniu v porušovaní práv duševného vlastníctva, ale podmieniť porušovanie práv zložením záruk na zabezpečenie odškodnenia.

Sťažovateľka tvrdí, že jej návrh na vydanie neodkladného opatrenia spĺňal podmienky podľa čl. 3 smernice na zloženie zábezpeky na odškodnenie vlastníka práv pri pokračujúcom porušovaní práv duševného vlastníctva.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že: *«smernica vo svojom čl. 9 označenom ako predbežné a preventívne opatrenia v ods. 1 písm. a) pred bodkočiarkou výslovne uvádza: „Členské štáty zabezpečia, aby súdne orgány na návrh navrhovateľa mohli vydať proti údajnému porušovateľovi príkaz na vykonanie predbežného opatrenia s cieľom zabrániť akémukoľvek bezprostrednému porušeniu práva duševného vlastníctva, alebo zakázať v prípade potreby s možnosťou uložiť opakovanú pokutu pri pokračovaní v údajnom porušovaní tohto práva alebo podmieniť také pokračovanie zložením záruk určených na zabezpečenie odškodnenia vlastníka práv.“»*

Sťažovateľka odkazuje na ustanovenia zákona č. 185/2015 Z. z. Autorský zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Autorský zákon“) a tvrdí: *„Podľa § 165 ods. 9*

Autorského zákona používateľ predmetov ochrany, ktoré mali byť predmetom zmluvy podľa ods. 1 písm. a) až c) t. j. hromadnej licenčnej zmluvy môže používať až odo dňa podania žaloby používateľom (v spore žalovaný) podľa § 165 ods. 8 Autorského zákona o určení obsahu zmluvy podľa ods. 1 písm. a) až c). Podmienkou používania predmetov ochrany autorským právom je podľa § 165 ods. 9 Autorského zákona okrem podania určovacej žaloby podľa § 165 ods. 8 Autorského zákona podľa písm. a) tohto ustanovenia dohoda s organizáciou kolektívnej správy na ukladanie peňažných prostriedkov na osobitný účet v banke alebo pobočke zahraničnej banky vedený organizáciou kolektívnej správy podľa § 169 ods. 6 alebo podľa písm. b) tohto ustanovenia preukáže organizáciou kolektívnej správy záručnou listinou vznik bankovej záruky, notárskou zápisnicou uloženie peňažných prostriedkov, uznesením súdu prijatie peňažných prostriedkov do úschovy, zmluvou o vinkulácii peňažných prostriedkov v banke na zaplatenie peňažných prostriedkov za použitie predmetov ochrany. Žalovaný v konaní o vydanie neodkladného opatrenia nepreukázali splnenie týchto podmienok a svojvoľným a arbitrárnym výkladom rozhodol odvolací súd, keď nezobral do úvahy túto hmotnoprávnu úpravu v rozpore s čl. 16 ods. 1 základných princípov CSP, ktorý vytvára procesný a hmotnoprávny rámec postupu a rozhodovania súdu podľa CSP. Jednou z požiadaviek a podmienok postupu a rozhodovania súdu podľa CSP je, že hmotnoprávne a procesné ustanovenia je súd povinný zohľadňovať v ich vzájomnom vzťahu.“

Sťažovateľka sa domnieva, že všeobecné súdy sa ustálili, že v prípade porušovania práv duševného vlastníctva má vždy prednosť domáhať sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia zdržania sa konania porušovateľa a v prípade podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 342 ods. 1 CSP (zloženie zábezpeky do úschovy súdu) je potrebné zo strany navrhovateľa osvedčiť ohrozenie vymožitelnosti pohľadávky.

Sťažovateľka tiež poukazuje na to, že krajský súd v napadnutom uznesení „uviedol absurdný a svojvoľný názor, že sťažovateľ vôbec neosvedčil, že zastupuje konkrétnych autorov audiovizuálnych diel alebo výrobcov audiovizuálnych záznamov, ktorých diela audiovizuálne diela alebo záznamy žalovaný používal v predmetnom období“.

Sťažovateľka vzhľadom na uvedené navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co/289/2017-139 zo dňa 14. 9. 2017 boli porušené sťažovateľove základné práva a slobody podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné práva a slobody podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ľudské práva a základné slobody podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12 Co/289/2017-139 zo dňa 14. 9. 2017 sa zrušuje a vec sa vracia na Krajskému súdu Banská Bystrica na nové rozhodnutie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. k čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru už ústavný súd v minulosti judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým uznesením

Sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že krajský súd v napadnutom uznesení nesprávne vyložil a aplikoval relevantné ustanovenia zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) o nariadovaní neodkladných opatrení vo veciach práva duševného vlastníctva, keď pri svojom rozhodovaní nezohľadnil transpozíciu smernice a ani príslušné ustanovenia Autorského zákona.

Ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny. Predpokladom pre záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (I. ÚS 46/00). Aj v prípade vyhovenia návrhu na nariadenie tohto opatrenia je garantované právo druhého dotknutého účastníka konania na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozhodnutím vo veci samej (napr. I. ÚS 46/00, III. ÚS 406/2013).

Ústavný súd si uvedomuje rozdielnosť bývalej právnej úpravy predbežných opatrení a súčasnej právnej úpravy neodkladných opatrení. Prijatím Civilného sporového poriadku sa zmenila koncepcia právnej úpravy predbežných opatrení podľa Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorej bolo cieľom predbežných opatrení dočasne upraviť pomery účastníkov konania a následne rozhodnúť vo veci samej, resp. cieľom bolo eliminovať ohrozenie budúcej exekúcie. Nová právna úprava upúšťa od doterajšej koncepcie predbežnosti poskytovanej ochrany, pretože po nariadení navrhovaných opatrení nemusí nevyhnutne nasledovať konanie vo veci samej. Podľa § 336 ods. 1 CSP môže súd pri nariadení neodkladného opatrenia pred začatím konania vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami, súd túto povinnosť neuloží. Nová právna úprava pripúšťa nariadenie neodkladného opatrenia,

ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej (§ 330 ods. 2 CSP), na rozdiel od úpravy podľa Občianskeho súdneho poriadku, pri ktorej dočasnosť predbežných opatrení vylučovala možnosť takého výroku, ktorý by bol obsahovo totožný s výrokom vo veci samej.

Súd môže tiež určiť, že neodkladné opatrenie bude trvať len po určený čas (§ 330 ods. 1 CSP). Neodkladné opatrenie zanikne, ak uplynul čas, na ktorý bolo nariadené (§ 333 CSP).

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa tak nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o neodkladných opatreniach v prípadoch, kde neodkladné opatrenia do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (porov. m. m. IV. ÚS 82/09), resp. kde s ohľadom na charakter konkrétneho rozhodnutia o neodkladnom opatrení nemôže toto zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, keďže nemusí zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (porov. m. m. III. ÚS 309/2012).

Ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti pristúpil k preskúmaniu niektorých rozhodnutí o predbežných opatreniach (resp. neodkladných opatreniach podľa Civilného sporového poriadku), zásadne však išlo o ojedinelé prípady charakterizované výnimočnými okolnosťami vecí. V tejto súvislosti ústavný súd judikoval, že zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach (neodkladných opatreniach podľa Civilného sporového poriadku) môže iba za predpokladu, že by takýmto rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle (III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že sťažovateľka nepreukázala, že by zloženie zábezpeky do úschovy súdu na náhradu škody bolo spôsobilé viesť k zabráneniu porušovania autorských práv. Naopak, podľa názoru krajského súdu mohla sťažovateľka vo svojom návrhu žiadať zamedzenie porušovania práv, čo však neurobila.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti pred ústavným súdom tvrdí, že takýto názor krajského súdu nie je zlučiteľný s účelom smernice.

Podľa čl. 9 ods. 1 písm. a) smernice členské štáty zabezpečia, aby súdne orgány na návrh navrhovateľa mohli vydať proti údajnému porušovateľovi príkaz na vykonanie predbežného opatrenia s cieľom zabrániť akémukoľvek bezprostrednému porušeniu práva duševného vlastníctva alebo zakázať a v prípade potreby s možnosťou uložiť opakovanú pokutu pri pokračovaní v údajnom porušovaní tohto práva alebo podmieniť také pokračovanie zložením záruk určených na zabezpečenie odškodnenia vlastníka práv.

Z uvedeného vyplýva povinnosť členských štátov zabezpečiť takú kvalitu platnej právnej úpravy, podľa ktorej by súdne orgány mohli alternatívne vydať príkaz na vykonanie predbežného opatrenia alebo zakázať porušovanie práva alebo podmieniť pokračovanie porušovania zložením zábezpeky.

Podľa § 341 ods. 1 CSP neodkladným opatrením môže súd nariadiť strane, aby sa zdržala konania, ktorým ohrozuje alebo porušuje právo duševného vlastníctva.

Podľa § 342 ods. 1 CSP navrhovateľ neodkladného opatrenia môže navrhnúť, aby ten, kto ohrozuje alebo porušuje právo duševného vlastníctva, mohol namiesto zdržania sa takého konania zložiť zábezpeku do úschovy súdu na náhradu škody alebo inej ujmy vzniknutej ohrozovaním alebo porušovaním práva duševného vlastníctva. O výške zábezpeky rozhodne súd uznesením, v ktorom určí výšku zábezpeky, ako aj lehotu, v ktorej je potrebné zábezpeku zložiť.

Ustanovenie § 341 ods. 1 CSP systematicky predchádza § 342 ods. 1 CSP, podľa ktorého sa sťažovateľka domáha nariadenia zloženia zábezpeky žalovanému. Z čl. 9 ods. 1 písm. a) smernice nevyplýva povinnosť členského štátu nariadiť súdnym orgánom povinnosť pri porušovaní práv duševného vlastníctva zvoliť konkrétny postup riešenia sporu, ale vybaviť ich alternatívnymi prostriedkami na jeho riešenie. Zmysel čl. 9 ods. 1

písm. a) smernice je podľa názoru ústavného súdu potrebné hľadať viac v preambule k smernici ako v nekontextovom výňatku predmetného článku.

Podľa bodu 10 preambuly k smernici cieľom tejto smernice je priblížiť právne poriadky tak, aby zabezpečovali vysokú, rovnocennú a jednotnú úroveň ochrany na vnútornom trhu. Uvedené nadväzuje na potrebu aproximácie legislatívy členských štátov pre riadne fungovanie vnútorného trhu (bod 9 preambuly k smernici).

Výklad krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľka mohla žiadať zamedzenie porušovania práv, má oporu v platnom znení zákona (§ 341 ods. 1 CSP), a to rešpektuje účel smernice. Na druhej strane možno súhlasiť aj s tým, že sťažovateľka môže požadovať zloženie zábezpeky namiesto zdržania sa porušovania práv duševného vlastníctva (§ 342 ods. 1 CSP). Zo sťažnosti však vyplýva, že skutkový stav bol v posudzovanej veciach taký, že licenčná zmluva so žalovaným uzavretá nebola, nebola zaplatená ani licenčná odmena a žalovaný si nesplnil ani povinnosť podľa § 165 ods. 10 Autorského zákona, keď štvrtročne neskladal odmeny za použitie predmetov autorskej ochrany podľa platného a účinného sadzobníka. Sama sťažovateľka poukazuje na to, že v tejto veci nedošlo ani k podaniu žaloby podľa § 165 ods. 8 Autorského zákona o určenie obsahu licenčnej zmluvy a nahradenia vôle ju uzavrieť, uzavretiu dohody so sťažovateľkou ako organizáciou kolektívnej správy o skladaní finančných prostriedkov na účet sťažovateľky podľa § 165 ods. 9 písm. a) Autorského zákona, ak zároveň žalovaný porušuje práva duševného vlastníctva, a ani k preukázaniu skladania finančných prostriedkov jedným so spôsobov podľa § 165 ods. 9 písm. b) Autorského zákona.

Krajský súd na základe uvedeného skutkového stavu hodnotil návrh sťažovateľky na vydanie neodkladného opatrenia za nevhodne zvolený spôsob riešenia vzniknutej situácie, čo odôvodnil tým, že v tejto situácii nemalo zmysel konanie žalovaného podmieňovať zložením záruky (vzhľadom na pasivitu žalovaného týkajúcu sa vyriešenia hmotnoprávných nárokov vyplývajúcich z Autorského zákona). Teda aj potenciálne zloženie záruky hmotnoprávnu situáciu podľa názoru krajského súdu neriešilo.

Predmetné právne závery vyjadrené v napadnutom uznesení nemožno vzhľadom na uvedené považovať za svojvoľné či arbitrárne, resp. za také, ktorými by všeobecný súd pri výklade a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Napokon, takýto právny záver všeobecných súdov v otázke neodkladného opatrenia vydávaného vo veciach práva duševného vlastníctva už bol ústavným súdom aprobovaný (II. ÚS 236/2018, III. ÚS 209/2018, III. ÚS 246/2018).

Na správnosti uvedených záverov nemôže nič zmeniť ani podľa sťažovateľky svojvoľný záver krajského o tom, že v konaní neosvedčila dôvodnosť svojho nároku.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné túto časť sťažnosti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením

Sťažovateľka namieta aj porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením.

Pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), táto vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení (neodkladných opatrení v zmysle Civilného sporového poriadku), pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie o prijateľnosti vo veci Apis proti Slovenskej republike z 13. 1. 2000, sťažnosť č. 39754/98, v ktorom ESLP konštatoval *ratione materiae* neaplikovateľnosť čl. 6 dohovoru v konaní o zrušení predbežného opatrenia).

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva sťažovateľky podľa čl. 13 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že podľa judikatúry ESĽP sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv zaručených dohovorom (pozri rozsudok ESĽP vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu z 27. 4. 1988, sťažnosti č. 9659/82 a č. 9658/82, bod 52, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, sp. zn. IV. ÚS 325/2011 a sp. zn. I. ÚS 538/2013). V danom prípade však ústavný súd vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti k takému záveru nedospel.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné aj túto časť sťažnosti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uvedenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2018